

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput IX. Contemplatio Jesu Christi crucifixi ad ejus amorem in nobis
excitandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Verum nos deniq; non verbis modò, sed etiam exemplo, inflammet Seraphicus Bonaventura: qui in tanti mysterij contemplatione amore æstuans, tamen velut frigidè amare se credens, in omnes sese versat affectus, & in has demum suspirationes erumpit ad Amorem suum Crucifixum:

P. 2. sim. c. 2. O amor & desiderium cordis! ò dulcedo & suavitas mentis! ò ardor & inflammatio pectoris! ò lux & claritas oculorum! ò aurium pulchra Symphonia! ò hostia DEO Patri odorifera! ò melliflua gustatio fluxus sanguinis! ò amantissima palpato lateris! ò anima mea, ò vita mea, ò viscera cordis mei, ò medulla ossium, vegetatio carniùm, sensificatio organorum, intellectu inspiratio, & exultatio mea! Cur ego non sum conversus totus in amorem tuum? Quare aliquid est in me, nisi amor? Quomodo possum aliud cogitare vel meditari? Et quid amore tuo dulcius? quid amplius cupio? cur ergo non sum illo illaqueatus & captus? Undiq; me circumdat amor tuus, & nescio quid sit amor. Hæc & plura S. Bonaventura: vulneratus utique, & affectus intimis sensibus, ac velut ebrius ac diffluens etiam quam in DEO JESU suo crucifixo experiebatur suavitate.

CAPVT IX.

Contemplatio JESU Christi crucifixi, ad ejus amorem in nobis excitandum.

§. I.

Ejus exercitij ex SS. Patribus commendatio.

Quoniam ex ijs, quæ hac parte partim prædiximus, partim proximè subjuncturi sumus, sibi quisque facile conformare possit rationem aliquam, aut modum, hujus utilis nec minùs dulcis exercitij; ipsaque experientia compertum sit, Salvatoris de cruce pendentis attentioni contemplatione, vulnerati solere piorum corda, illamq;

illamq; tristem ac doloris plenam imaginem, absque arte aut præceptis alijs, per se sufficere ad sensus nostros amore Christi vehementius inflammandos: quia tamen non inutile fuerit, Patrum quorundam sensum ea super re cognoscere, possuntq; nonnullis præceptionibus ad id iuvare, qui ejus rei usum adhuc nullum habeant; ideo ei exercitio visum est hoc caput addicere.

S. Augustinus in libro de sancta Virginitate, Virgines c. 54. & 55 Deo dicatas ad hoc amoris exercitium provocans: *Illud ipsum (inquit) quod in eo (Christo videlicet sponso vestro) derident superbi, inspicite quam pulchrum sit. Internis luminibus inspicite vulnere pendens, cicatrices resurgens, sanguinem morientis. Hæc quanti valeant, cogitate; hæc in statem charitatis appendite: & quidquid amoris nuptijs vestris (hoc est, terreno sponso) impendendum habebatis, illi rependite. Et infra: Toto vobis figatur in corde, qui pro vobis fixus est in cruce.*

Similiter S. Bonaventura hortatur itidem Virgines Christi, ut sancti amoris fervorem in se assidue nutrire curet, ex ejusdem Christi crucifixi contemplatione. *Semper ergo, ait, oculis cordis sui Christum in cruce tanquam morientem videat, qui devotionem vult conservare inextinguibilem. Propter hoc Dominus dicit in Levitico: ignis in altari meo semper ardebit, quem nutriet Sacerdos, subiciens ligna per singulos dies. Audi soror sanctissima: Altare DEI est cor tuum; in hoc altari debet semper ardere ignis fervida devotionis, quem singulis diebus debes nutrire per ligna crucis Christi, & memoriam passionis ipsius.*

S. Bernardus libro de diligendo Deo cap: r. de hoc ipso affectu sponsæ crucifixum Sponsum contemplantis, ita loquitur: *Cernit Regem Salomonem in diademate, quo coronavit eum Mater sua. Cernit unicum Patris crucem sibi bajulantem. Cernit cæsum & consputum Dominum Majestatis. Cernit auctorem vitæ, & gloria, confixum clavibus, percussum lanceâ, oppra-*

opprobrijs saturatum, tandem illam dilectam animam suam, ponere pro amicis suis. Cernit hæc, & suam magis ipsius animam gladius amoris transverberat, & dicit: fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo. Plura ex Patribus suggeremus paragrapho sequenti.

§. 2.

Ejusdem exercitiij ratio & forma quadam proponitur.

In hac igitur contemplatione quisquis se exercere voluerit; is ante Crucifixi effigiem in genua abjectus, primum pronâ capitis inclinatione ab ipso Christo crucifixo veniam gratiamq; ad id quod agitur opportunam efflagitet: tum, verò manibus ad pectus in crucis modum conformatis, & sublatis in Christum ac defixis reverenter oculis, universo quodam ac generali intuitu collustret præclaram imaginem illam atq; prædulcem, & divinâ arte profusè compositam, ad amorem. Contempletur, inquam, amantissimi JESU corpus exangue, pallore, livore, vibicibus, & ipso suo cruore confusum, contusione deformatum, verberibus lacertum, vulneribus hians, perq; præduri stipitis membrâ, dirè distentum atq; confixum. En ut sacrum caput inclinatum, obstitum spinis, sputis illitum, cæsarie distractâ atque convulsâ, viventibus genis, ore diducto, & suo undiq; rorans sanguine. Ecce ut dehonestatus est amabilis ille vultus, dulce spectaculum beatarum mentium: ut obscurati divini oculi, sedes amoris ac clementiæ: ut de patulo cordis vulnere torrens sanguinis & aquæ egreditur, velut fluvius de loco voluptatis.

Hic verò perculsus admiratione spectaculi, ita apud animum suum exclamet: Ecce ut præ amoris vehementiâ, exinanivit semet ipsum, atq; exhausti DEUS tuus! En quò amore tui redactus est Sponsus tuus, anima, amator tuus, dilectus tuus, Redemptor tuus, & DEUS cordis tui. Quò deniq;

deniq; devenit lux tua, salus tua, gloria tua, dulcedo tua, amor, delicia, gaudium, & omne bonum tuum! *Quid dilexisti Domine in me* (exclamat hic S. Augustinus) & *tantum Medit. c. 6. dilexisti, ut moreris pro me? Quid tale in me invenisti, pro quo tanta & tam dura sustinere voluisti?* Itēq; ad Christum *In medit:* Guilielmus Abbas: *Cum attentius respicimus imaginem passionis tuae, silente ipsa, videris nobis de cruce dicere: Cum dilexissim vos, in finem dilexi vos.* Ita enim res est, Domine JESU; in finem amoris, extremo inquam & summo amore, dilexisti nos. *Opus sine exemplo, inquit S. Bernardus; Thom. Hibern. genia sine merito, charitas sine modo.*

Post hæc ad singula Crucifixi membra particulatim contemplanda descendens; attendat ut illa ipso suo habitu amorem spirent, & vim habeant permagnam ad dulciter afficiendos animos nostros, & sancto Christi amore inflammandos. Unde & id genus spiritualis exercitij plerisq; Sanctorum animadverto placuisse. S. Bonaventura loco supra citato hæc refert tanquam ex S. Bernardo: *Vide (inquit) caput Christi inclinatum ad te osculandum; manus perfossas ad eremo fer. 32: largiendum; latus apertum ad diligendum; totius corporis extensionem ad se totum impendendum.* Quibus affinia sunt, quæ alij ex S. Augustino referunt: *Caput habet inclinatum ad parcendum; cor apertum ad diligendum; brachia extensa ad amplexandum; totum corpus expositum ad redimendum;* quæ partim habentur in Manuali, hoc modo: *Extendit brachia sua in cruce, & expandit manus suas, patens in amplexus peccatorum.* Et infra: *Salvator noster caput inclinavit in mortem, ut oscula daret dilectis suis, &c.*

At Joannes Thaulerus hæc, ut ipse appellat, amoris argumenta & indicia, quibus nos similiter ad amorem suum Christus provocat, paulò pluribus sic prosequitur: *Est sublatus in altum, ut ab omnibus videretur, latè sua extendens brachia, ut nos omnes amplexaretur. Duris rigidisq; ad cruce[m] clavias*

clavis affixus est, ut nos ad pœnitentiam longanimiter præstolaretur. Ex omni corpore suo manavit sanguinem, ut largiter nobis potandam præberet præcipuam sui pretiosi sanguinis medicinam. Ingentia vastaq; suscepit vulnere, ut patulum accessum securumq; latibulum in illis semper habeamus, ab omni tentationum afflictionumq; impulsu. Latus suum confodi permisit, quod viam nobis ad cor suum patefaceret. Demisit caput, quod pacis nobis reconciliationisq; amoris præberet osculum. Quis igitur post hæc (subdit idem author) tam in vitis obduratus sit, ut cuncta hæc amoris signa eum non excitent, ad reddendam vicem quantam poterit, amori huic incomprehensibili? Quæ ferè omnia ex eodem authore refert Blossius in Dominicæ Passionis explicatione.

s. 16.

§. 3.

*Exactior rerum propositarum & usui proprior
contemplatio.*

A Des igitur fidelis anima, & ex horum Patrum imitatione, si quando id tibi exercitij allubuerit, tria hæc præsertim in Amore tuo crucifixo, *caput inclinatum, corpus extensum, latus apertum*, velut præcipuas sancti amoris illecebras, attentius contemplare.

Moribundus nimirum caput inclinatur, ut tibi amoris & pacis osculum figat; ut oppressam cervicem in te recinet ad quietem; ut coronam spineam, velut causam mortis, tibi condonet; ut discessurus è mundo tibi valedicat, iugiter commendet memoriam, ut pauca hæc ad aurem cordis tui insusurret: dilecta anima, ego DEUS tuus enim morior amore tui. Attende & vide, si est dolor, si amor, sicut dolo, sicut amo meus. Tandem moritur inclinatum & propensum in te capite, ut tu spiritum morientis excipias, ejusq; spiritu concepto, jam non tibi, sed ei qui ita te amavit, & pro te mortuus est, vivas.

Porro

Porrò quòd distentis in cruce brachijs, & manibus item ac pedibus ligno confixis, toto expansus est corpore: quid, nisi ad sese invitat, præstolatúr; pœnitentem animã, genua etiam protendens, ut aram salutis & thronum misericordiæ, promptus deniq; & expositus, ad omnium ad sese confugientium & se ex animo requirentium amplexus?

Nisi fortè eum hic contemplemur (cum B. Jacopono) *L. 5. Cant. 17.* veluti divinum sagittarium, cujus arcus sint sacratissima, ejus brachia in arcus morem in cruce curvata, pharetra autem non alia quàm apertum cor ejus, capax illud quidem, & relis refertum innumerabilibus, iisdemq; acutis & ignitis, inflammatissimæ charitatis. Hic enim si uspiam valet illud S. Augustini: *Novit Dominus sagittam ad amorem.* *In psal. 119.* Ipse utiq; sagittarius, ipse arcus, ipse sagitta: Unde Ambrosius: *Pulchrè ergo dicit Ecclesia: quia vulnerata charitatis ego Serm. 5. in sum. Nudemus membra nostra bono vulnere, nudemus sagittam electa, sagitta hæc Christus est, qui dixit: Posuit me sicut sagittam electam. Bonum est ergo hac vulnerari sagittam, &c.* Quanquam & ipse vicissim in cruce videtur nudare pectus nostro vulnere. Quippe positus in signum, cui adhuc à multis contradicitur: nobis autem factus scopus amoris; ut gratà vicissitudine vulneremus simul & vulneremur, atque ita amore mutuo ac desiderio langueamus.

Tandemq; (quod erat extremum) grandi vulnere hiens atq; diductum latus ostentat, ut aperto aditu subingrediari, ac pervenias ad cor ejus, ad libera amoris ultro citroq; commercia; ibiq; amanter fidentèr; loquaris ad cor ejus; ibi pascas, ibi cubes in meridie; demum ut in illa exæstuvante divinæ charitatis fornace, prospicias tandem & quasi palpes magnitudinem amoris ejus, qui dilexit te, & tradidit semet ipsam pro te; simulq; accuses rorporem, & inertiam cordis tui, ut qui tantæ tamq; incensæ charitati, tam malignè hætenus tamq; frigide responderis.

N n 2.

Harum

Harum contemplatione rerum, ubi ad extremum commoveri animo sese senserit Ascata, tum ipsam Crucifixi effigiem sumat in manus, & vulnera aut membra Christi singula deosculari occipiat, sanctis affectibus & amori præsertim indulgens, inq; singulorum complexu aut osculatione morosiùs insiftens.

Complectatur, exempli gratià, speciosos pedes, totum fatigatos itineribus, ad se ovem perditam requirendam. Amplexetur genua, pro se toties in oratione submissa. Stringat manus illas beneficas, & mortalibus omnibus salutare. Exosculetur cor, nunc crudeli compunctum lanceà, sed antea semper amore nostri dolorèq; amarissimo vulneratum. Et ita de alijs.

Quibus addi potest reliquorum sensuum interiorum applicatio, secundùm formulam capite sequenti subjectam. Inter quæ ea proloquatur, quæ suus cuiq; suggeret animus, ipsà contemplationis dulcedine atq; efficientià commoratur. Est enim istius exercitationis ratio sanè quàm prona & obvia, neq; multo discursu aut operosa agitatione mentis indigens; sed simplici quodam intuitu, varios per sese animi motus affectùsq; conciens atq; progignens; uti mox amplius declarabitur.

C A P U T X.

Interiorum sensuum circa Christum Crucifixum applicatio.

§. I.

De ejus exercitiij ratione generatim.

Hoc genus facilis, atq; ad pios animi sensus conductibilis exercitiij suggerit nobis S. Ignatius in suorum exercitiorum hebdomadà secundà, ubi post alicujus mysterij

*Prim. die
contempl. 5.*